

СПАСИТЕЛИ

Кантонерътъ на кантонъ № 3 прегледа линията при най-острия завой между Своге и Цѣрово, почука на две-три мѣста релситѣ и се спрѣ до сипея, още мокъръ отъ вчерашнитѣ проливни дъждове. Отначало му се стори, че сипеятъ ще се хлѣзне, но, следъ като се покачи на него и трѣсна нѣколко пѣти съ кракъ, успокои се и се упѣти нататѣкъ, за да провѣри още непровѣрения участѣкъ на линията.

Долу, въ ливадата къмъ Искѣра, пасѣха своитѣ козици две 10—12 годишни козарчета, Кольо и Пено. Тѣ видѣха кантонера, дори му извикаха да го поздравятъ, но той не ги чу. Залисалъ се е следъ тия проливни дъждове, помислиха си тѣ и отново се заловиха за изоставената си игра.

Току-що бѣха се унесли въ нея, отгоре се чу тѣпъ и продължителенъ шумъ, следъ което изскърцаха остро релситѣ на линията. Безъ да му мислятъ много, Кольо и Пено се затекоха нагоре и замръзнаха на мѣстото си. Цѣлата линия бѣше засипана, и тѣкмо въ началото на насипа се бѣше задълбала срѣдъ пѣтя една голѣма скала. Тая сѣщата, на която тѣ, пустнали козицитѣ си по шубрѣкитѣ на планинския склонъ, обичаха да се качатъ и отъ тамъ да изглеждатъ красивитѣ извиви на китната Искѣрска клисура.

И за двамата бѣше ясно, какво може да стане, ако се зададе отъ нѣкъде влакъ. Само да се удари, и всички вагони ще се нахвърлятъ единъ върху другъ. Ами ако влакътъ — не дай си Боже — е пѣтнишки? Не, трѣбва да се направи нѣщо. И тѣ се спузнаха да догонятъ кантонера, като му викаха, колкото имъ гласъ държи, но не можаха. Той бѣше се загубилъ задъ завоитѣ на линията, които прѣчеха на тѣхъ да го видятъ, а на кантонерътъ — да ги чуе. Отчаяни, тѣ се повърнаха назадъ къмъ насипа. Спрѣли надъ него като надъ гробъ, и дветѣ момчета не знаяха, какво да правятъ. Най-сетне Кольо запита Пена:

— Пѣтнишкиятъ влакъ отъ София мина ли? Тоя, бързия.